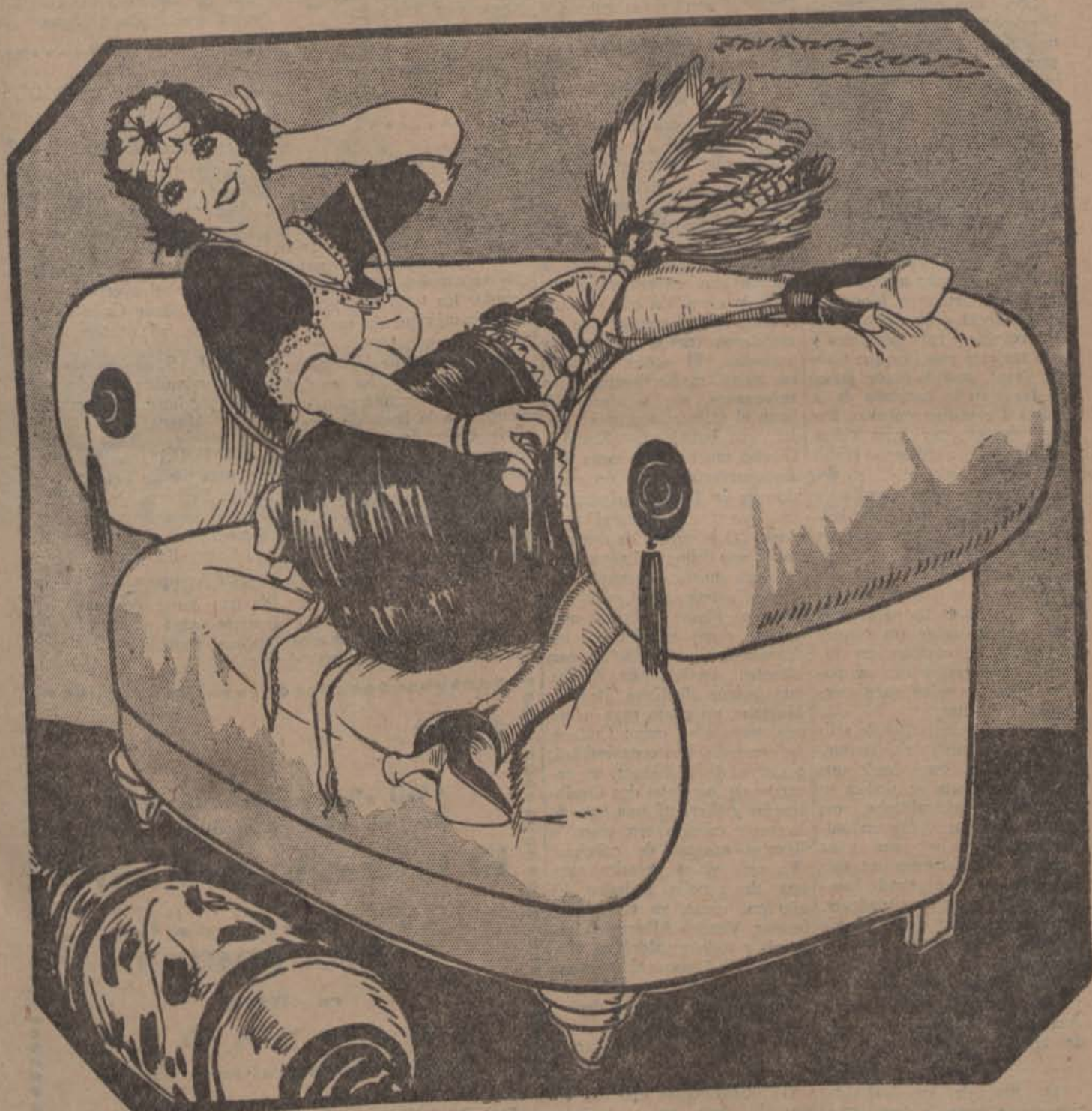

Any III

15 centims

LA TUIES

—Fins avui no he pogut sapiguer què volia dir allò de «criada para todos». El senyoret m'ho ha explicat.

DIARIO SEMANA*, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Del uno al otro hemisferio felicitan a Eleuterio (1)

Sois unos sudados, unos cabezas cigraños y unos morros de tubérculo primerizo. Después de los patacones que habéis ganado con el número extraordinario ni os habéis acordado que el viernes pasado era mi santo. ¡Desagradecidos! ¡Ya tenía razón Pico, ya, cuando decía que los hombres más sabios eran los que menos pasaban a la posteridad!

Tenéis que saber, ingratos compañeros, que a pesar de que me dejasteis en Marennis (o sea en el ostracismo) tuve más regalos y más obsequios y más tarjetas postales que García Anné cuando hace poner un farol en la barriada de la Salud. De primer entuvio, Regás, que es muy buen chico, me convidó a comer. ¡Habla que ver el menú! Me dió arroz con menudos, tornillos a la paterrellada, ensalada bolcheviqui y calamares en tinta Stephens. Después, la Mamá, que es muy buena señora, me hizo ir a su casa y no me dió hilito porque es un plato más raro que la carne sin congelar, pero, en cambio, me hicieron tres platos que se podían alquilar sillas para verme en calsonitos.

Entre los telegramas de felicitación los había de todas menas. Herriot, que desde que no es presidente se dedica al cultivo de la calabaza, me mandó uno que decía textualmente: *"Vous et moi nous sommes deux et nous ont pris la chevelure. Les grands hommes se font toujours repiquer. Il faut se ficher de la birolle et faire de la barrile dans les maisons de chapeaux"*.

Mussolini me mandó una caja de vermouth. Todo lo de encima era Cinzano y lo del de aquello, Torino. ¡Sabéis

cuántos son los miembros de la Asociación de la Prensa que se han dado de baja por lo del hortícola del empresario del Liceo? Pues, muy sencillo: cinco, Costa y *Deu*, dieciséis. Decídselo a Rosselló, que le hará gracia.

¿Conque los uruguayos han recibido del carpón? Vaya, vaya, que decía Gamper. Después dirán que aquí nos mocamos con media manga. A propósito: ¿sabéis en qué se parece una enfermera a una sala de cine? En que os-cura.

Pues sí, los regalos que me mandaron fueron múltiples y variados. El señor *Mundial* me mandó media docena de los reforzados, por si algún día hago el salto a la propia; Rojas, una botella de "Kisset"; Cambó, una dosis de santa perseverancia; el Amo, un recado que le faltaba original, y un frasco de "Erotyl"; el Ama, (1) la cuenta de dos servicios que debo; la Laura Brunet, un mico; Tarragó, del "Edén", una pipa, para que fume en ídem; la Odiu, otra patata, como aquella que me dió una noche; la Chelito, una almeja; Apolonio de Arolas, una lección de *Gran Mundo*; Marsans, un plano para poner una tribuna en casa; Cullaré, un tratado de ecuanimidad; Segarra, de Teléfonos, un recadito de que debo dos Conferencias y Merletti, una foto de Lerroux cuando era chico y llevaba zapatos de cabrito.

Ya veis si os necesito para una de aquellos, sudados. El año que viene, ya veréis que festaza. Vendrá Albert de Despujols y todo y saldré en "La Vanguardia", como si fuera un pez gordo. ¿El cuento más corto? Ahora os lo voy a decir: "Una vez... truz."

RUFASTA

Nota de la Redacción. — Hasta la hora presente no sabemos que el Juzgado haya tomado medidas contra Rufasta, por este último chiste.

Se han circulado órdenes desde Madrid (don Paco) para que le pongan camisa de fuerza.

NOTICIAS DE TODO ARREO

Dicen de Villaconejos de abajo que el señor doctor ha muerto el puerco, que pesaba catorce arrobas y era muy revenido. En todo el pueblo no se habla más que del tocino del médico.

La Sociedad de Vendedores de Gomitas nos ha enviado una atenta comunicación oponiéndose a la hora de verano.

No dudamos que teniendo en cuenta los serios perjuicios que el adelanto de hora causaría a esta importante industria, no se accederá a que se adelante la hora como pretenden algunos que no atienden más que a sus conveniencias.

***

Ha sido declarada en quiebra la Fábrica Nacional de

Azulejos. Esta noticia coincide con lo que nosotros manifestamos hace días de que eso de los azulejos era una cosa que se iba al agua.

ANUNCIOS PARA TODOS LOS GUSTOS

Sastrería "El Velocpedo".

La casa que entrega los encargos con mayor rapidez. Se hacen trajes para caballeros en ocho horas. Señoras (si son guapas, en una horita). Niños en pocos minutos. Probarlo es adoptarlo. Proveedor de la Corte de Siam, Calle de Tantarantana, 369, techo muerto.

GOLFAS, anchas y ventiladas se alquilan. Precio, 2 pesetas por hora. Dirigirse a casa del Manco.

TEJIDOS novedad de la Cooperativa de Fabricantes de Santa Perpetua de la Movida. Precios ruinosos. Se pasa a domicilio y se enseña la pieza. Cucurulla, 545.

SEÑORITA agraciada vende una cama de matrimonio aunque tenga que perder algo encima. Rambla de Santa Mónica, 6.

EP!!!

Avui s'ha posat a la venda el sisè quadern de

El talismán del amor

obra mestra de la
LAURA BRUNET

es titula

SOLFADDES
(Recuerdos de mi internado)

DE MANEU-LO DE SEGUIDA!

(1). Esto de los hemisferios van a tomarlo como una alusión la Montiel y la Dorita.

(1). Suponemos que era el ama de algún centro de jolgorio de los que frecuenta Rufasta. — N. de la R.

Redacció i Administració: l'ambia de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4º56 A.

SURT ELS DIJOUS

L'EXIT DE "LA TUIES"

Si, senyors, el segon extraordinari de LA TUIES va ésser un éxit que va sorprendre fins "a la misma empresa", que deia en "Pepe-Chil". Malgrat les previsions de l'administrador, que féu tirar més paper que si el número de les modestetes hagués estat una candidatura radical, el paper es va esgotar a les poques hores i l'endemà ja no n'hi havia per qui en volia.

A la Rambla, el Pep, el Sívila i l'Agustí, els tres kioskers més trempats d'aquella cèntrica via, en despatxaren més d'un miler en la sola tarda de divendres.

Res, que d'avui endavant, quan un "corrido" calavera ja es dongui per vençut, ja sabem lo que diran les nostres llegidores:

—Està més esgotat que un extraordinari de LA TUIES.

POESIA FINA

L'altra nit, a l'Ateneu, se'ns va ocórrer fullejar una revisteta que hi havia a damunt d'una taula i tot cercant, cercant, trobarem en una plana la següent composició futurista, que creiem

oportú reproduir, per "regocijo" dels nostres llegidors:

"Al neguit, A Maria Lluisa i a la serenitat.

Tinc el cor sonor
i el so s'eixampla.
D'un cercle ample
Per cantar dins del dins
del misteri alba-lila dels dematins.

Presseguers de flor lila
de pétals satins

i una boira clara
sobre els dematins
lírics i fins.

Formes pàl·lides
com notes
i notes vibrants com llum.

Passa l'hora alba
i el sol empolsa d'or.

El ritme de la llum i el fum.
El sol crema la sombra del rafal,
la cigala

rasca amb l'ala
un vers ignal.

com si jo digués:

T'estimo

T'estimo

T'estimo

i es reventés el cor
del neguit

infinít

de dolçura

l'ànima fluctua

Per la blancor llisa

Del cel ras

i pels ulls clàs de Maria Lluisa.

L'anàvem a copiar per posar-hi un comentari, mes en aquestes, ens donàrem compte de que algú ens havia precedit. En efecte, al final del vers: "i es reventés el cor" (com deu concebir el cor l'anònim autor del vers) un bromista, que a l'Ateneu no en manquen, havia afegit unes lletres, unes lletres que transformaven el mot "cor" en el nom d'un aparell de goma "medio obsceno, medio ortopédico", com va dir un dia un elevat personatge...

L'AMOR POLAC

Al "Parisiana" — antic Alcàzar Espanyol, transformat, de cafè concert popular, en luxós music-hall europeu — hi actua una xicota polaca, que es diu Lilly Amselka i és més bonica que una flor i més apetitosa que l'escudella de pagès.

L'altra nit la contemplàvem al foier i se'ns va ocórrer preguntar a un company nostre:

—Què? T'agrada?

—Molt!

—Li faries l'amor?

—Home! Jo, prou... Ara que, amb lo enrevesada que és la llengua polaca, ves a sapiguer si em resultaria! Jo, a dir veritat, no he passat de l'amor francès, i ves a sapiguer com fan l'amor, en aquella terra!

L'hortolà de Sant Boi

UN FADRI MOLT PRETENCIOS

AQUEST episodi, caríssims germans — i vos dic així perquè ara estem en Quaresma — data de molts anys. Jo, que encara no feia de la vida, de la vida periodística, s'entén, feia les factures en una fàbrica de teixits del Poble Nou. Algunes estones ajudava al tenedor de llibres i encara amb aquestes dues feines em sobraven moltes estones, que dedicava a passar i repassar per la secció de bobinadores, fent veure que cercava a l'amo per fer-li una consulta, i

procurant, en realitat, fer grimègia amb les dones.

Fou així que jo vaig conèixer a la Júlia, una teixidora que còmptava a penes setze anys i que era enjogassada com una criatura de vuit. A casa seva eren molt pobres i com que ella guanyava poc jornal, per esmorzar es menjava solament un llonguet.

Jo, que mal m'està el dir-ho, però les dones sempre han sigut la meva flaca, vaig agafar una llangonissa que teníem a casa i me la vaig endur cap a la fàbrica. Cada matí en donava un tros a la Júlia, esperant que la noia, contenta i reconeguda, em deixaria fer un xic de brometa.

Però una tarda que jo li vaig voler pessigar una cuixa, la xicota es rebelà i em digué:

—I ara! Vostè és un fadri molt pretencios! Que pot ésser s'ha pensat que damunt meu té algun dret, total perquè cada matí em fica un tros de llangonissa al llonguet?

Lluís VII

—Deixa-me-la veure de dintre, Tata.

—No vull, que la faries malbé.

—Ai, ai! No et fa pas malbé a tu, en Cunitu.

DE LA SUPERSTICIÓ E DE LA POSSIBILITAT D UN IMPOSSIBLE

Facecia composta per Joan Baldragues en lo
 segle XIII e posada en estampa per Fra
 Anselm Tarot en l any MCMXXV

LATET ANGUIS SUB HERBA

EN veyls temps, quan les gents, pobres e
 riques, mascles e femeyles, ioues e veyles
 e nins e nines n eren crédules en que al
 sonar les dotze bataylades de la nit apareixien
 bruixes e bruixots e esperits malignes, entrant
 a les llars pels fumerals per espant de sos mor-
 radors, succeí la facecia que anem a relatar:

Era que n era una dona de pagesia, iove e
 bonica e fresca com una rosa, anomenada Cór-
 dúla, enllaçada en matrimoni de segones noces,
 acabat un any de viudetat. Son primer marit
 s anomenaua Pancràs e lo segon Corneli e quin
 Corneli, n era hom crédula en açó d esperits e
 bruixes, e tant afectat en pensaments supersti-
 ciosos que, quan invocaua una ànima de l altre
 mon, en visió la veyà e li parlaua.

La casona ahont moraua lo esmentat matri-
 moni n era forana, e a refrec d altra ahont hi
 moraua bell fadri, fornit e iove, anomenat Pa-
 trici quin, ben enamorat n estaua de la bonica
 Córdula.

Ab les sues infules d amador, desitjaua pos-
 seirla e per aital, sempre perfidiós, la sondejaua
 en açó de l amor. Empero, al tardejar d un jorn
 festiu, la Córdula, dixli cerimoniosament e bur-
 leta en ço de no mancar a lo marit:

—Si voletz gaudir, en mi, de l amor, ves; ves,
 cerca lo meu marit e pidòla li permis e si lo dó-
 na, per a mi... fet!

Empero, en Patrici, compregui, en aitals ra-
 ons, un impossible e per lhur jorn se retirà.

La nit, sencera, la passà en vetlla. E l astucia
 esdeuingué en la sua pensa laborant atreuïda
 estratagema.

E nasqué lo nott dia e arribà la nit en l hora
 que, en Corneli, en la sua casona e a la claror
 de lhum d oli l'hegia proper al fogar, apoyats
 los colzes en una taula e les mans al cap e lo cap
 cot. Sobtadament en lo fumeral sonàren, forta-
 ment, tres cops. E alçant lo cap, en Corneli,
 non veyé dingü, lhauors aplicant l oreyla en
 lo vuit del fumeral oí una veu tenebrosa que cla-
 maua:

—Corneli! Corneli!

—Qui em crida? — dixli, ell, sobressaltat.

—Soc l esperit del primer marit de la Cór-
 dúla! E ving a pregar lo teu permis per a visi-
 tarla a soles, en compliment d un jurament fet
 abans de desencarnarme!

Ay; Corneli! consedeisme aital permis e sal-
 varàs una ànima que pena!

Admirat, en Corneli, mormoylaua entre dents
 e queixals:

“Un esperit que m prega!” E apropant-se al
 fumeral dixli:

—Per a salvar una ànima que pena, ho con-
 sedeixo tot! tens lo permis! Salvat!...

E al preg e a la dàdiua seguí lo silenci.

Quan ab marcada cerimonia, lo bon marit po-
 sau en antecedents del fet a la seua muyler,
 eyla ja n era assabentada, donques ben recuber-
 ta en la cortina del llindar de l estança se n en-
 terà aixicom s enterà de que la veu de l esperit...
 era... la propia d en Patrici.

—Quina temor! — dixli la Córdula a lo seu
 marit. — Empero, si tu ho voletz...

—Si; per a obres bones, precisa sacrificar-se.
 No fa temor un esperit desencarnat. De tu de-
 pendeix la seua salvació. Rebe l.

E lo Corneli anà a joc. E al sonar l hora de
 les bruixes baixaua pel fumeral, en Patrici, a la
 lhar de la Córdula, e proper a eyla dixli ainsí:

—Ah; l aimada! no sian per a mi tos des-
 denys! Ting lo permis de lo teu marit per...

—Moixoní! — interrompí, eyla. — Ja ho sè;
 m has vençut en lo impossible! Non cabia en mi
 aital estratagema. Ets posseïdor d un gran es-
 perit, ainsí, encarnat è tot... sedeixo... vine... al
 jardí, ahont abdos, podrem veure... les estrey-
 les!!

E vet-ací la consecuencia de la superstició.
 E de la possibilitat d un impossible.

Finis in Cornu

Fra A. Tarot

—Què et passa?

—Que ahir vaig comprar Nordes, i avui m'han
 baixat.

—Ves què té que veure una cosa amb l'altra!

UN GANASSA

EN Joanet ja té dotze anys, però encara que és alt com un Sant Pau i ja hauria de voler semblar un home, no hi ha qui li faci comprendre que l'edat de jugar ha passat per ell i que cal estudiar i pensar en què aviat haurà de treballar.

Es passa tot el dia fent malifetes i empaitant als nois del carrer que, com són més petits que ell, sempre els hi toca el rebre. Quan és a casa, no passa una hora que no faci trencadissa.

Diumenge vaig anar a veure a la seva mamà, que és la què em repassa la roba i me la vaig trobar sola amb En Joanet.

—Hola, maco! — vaig dir-li—. Què, ja fas bondat?

—Ai, no me'n parli! — respongué la bona senyora—. Aquest xicot és una calamitat! Cada dia

és més desvergonyat! Aquest migdia ha vingut una senyora que li ha donat una poma i, en lloc de donar-li les gràcies, el ganassa, encara volia que li pelés!

Tit Hella

LES RENYINES DE L'ANTONIETA

L'Antonieta és una noieta que només té setze anys però que és més llesta que una centella. Està de fadrina en una fàbrica de caps de cartró del carrer de Villarroel i cada tarda, quan surt, va al cine fins a les vuit amb un xicot que és corredor de conserves i que té uns dits més esmolats que navalles.

Ara en Lluiset, que aquest és el no mdel xicot de l'Antonieta, començava a conxiar-la per a què, en lloc d'anar al cine, l'acompanyés a un cert hotel on volia demostrar-li palpablement el seu amor. Ja n'estava tip de cine. Calia, doncs buscar un lloc més propici.

Ella s'hi resistia fins que, un jorn, va decidir-se, després de molts precis i moltes súpliques.

Més quan va venir el moment de la entrega definitiva, l'Antonieta, fos per un reste de pudor o per por a les conseqüències, s'hi va negar i el Lluiset tingué d'accontentar-se amb certes maniobres que el deixaren més esgotat que satisfet, cosa que no va ésser gens agradós per el xicot.

Després, anant cap a casa, l'Antonieta començà a rumiar que aquell xicot no li convenia. Allò de què fos tan atrevit, l'esverava. I, l'endemà, en plegar, se'n va anar tota sola cap a casa seva.

I ara! — exclamà la Rosalia, companya seva de feina—. Que no vas a cercar al Lluiset? Tan aviat t'has cansat d'ell!

—No, noia. Ahir es va mostrar massa exigent i vàrem partir peres.

K. BRITET

—Cregui, Rafelet, que he tingut una desil·lusió tremenda. Al dir-me que avui vindria de peça llarga, m'havia cregut una altra cosa.

CON ORO...

M'HO havia demanat de totes maneres, i, naturalment, no ho havia aconseguit de cap.

Hi han homes idiots que, perquè una és un xic desinvolta i s'ha desfet del lastre de la hipocresia, ja es creuen que és qüestió d'alçar-se de faldilles al primer envit, i convertir-se en finca de recreio de tots els coneguts que vulguin venir a passar una temporada a la torre.

Que n'he repartides de bofetades per aquestes galtes de Déu cam a advertiment categòric als "conquistadors" massa atrevits.

Però el senyor Farriols, milionari d'après guerra, s'ho havia pres amb tanta empenta lo de conquistar-me que ja no sabia què fer per treure-me'l del davant.

—Es inútil, senyor Farriols — li advertia continuament—. Jo no soc lo què vostè es creu. Podem ésser amics, tan amics com vulgui, però... res més, comprèn?, res més. No cal que faci ofertes. Per més diners que vostè tingui, no en té prou per fer-me girar de camí. No m'amoïni més, i deixi'm tranquila, que la broma és una cosa i lo que vostè vol, un altra molt diferenta.

Però no hi havia manera. Ell, tonto i tossut, tot era voler-me enlluernar amb les seves riqueses.

Un dia, l'home va tenir una pensada, i confesso que, per lo original, mereixia, si no el premi a que ell aspirava, quan menys una aproximació.

Una tarda, a quarts de quatre, se'm va presentar a casa.

A aquella hora jo acostumo a fer la migdiada dalt del taller, recargolant-me mandrosament damunt d'una catifa de coixins i allà mateix el vaig rebre. Mai m'han fet por els homes. Si m'agraden no hi ha per què teme'ls i si no m'agraden, encara menys.

—I doncs, senyor Farriols, què el porta per aquí?

—Vostè em perdonarà l'atreviment, veritat, Laureta?, però és tant el que arriben a molestar-me les amistats, que no tinc més remei que acudir a vostè en demanda d'un favor que espero no serà una ofensa per vostè.

—Expliqui's, home, expliqui's.

—Doncs, sí, veurà, vostè ja sap que la meua Lili és l'encant de tots els meus amics. Es pur griffon, com el Tom de vostè.

—Efectivament.

—Doncs, bé, Laureta, per atendre en lo possible a las demandes dels meus íntims, voldria... voldria...

—Arrenqui, home, arrenqui, que estem ben sols.

—Doncs, sí... voldria... que... deixés jugar un xic el seu Tom amb la meua Lili.

—Oh, no cal pas que me'n demani permís. Miri-se'ls per allà damunt dels coixins com s'entretenen fent tombarelles.

—No... no és ben bé això... jo voldria que ells dos... comprèn?... voldria...

—Es veu que ells també estan d'acord amb els seus desitjos, perquè, ja han començat a jugar.

—Ai els meus fillets! Que bufons! I quina traça

hi té el Tom! Sembla un homenet! Ja es veu que està ben ensenyat, ja!

—No sé. No m'hi dedico a aquesta mena de alligonaments.

—Fixi's, fixi's la Lili quina cara li iposa!

Voleu creure que el senyor Farriols, en aquells moments no em semblava ni tan vell ni tan lleig com altres vegades?

No sé, però m'havia posat més nerviosa... veient jugar els dos griffons.

—Té, ja han acabat! Ah, de les cries anirem a mitges, eh, Laureta!

—Com vulgui. M'és indiferent.

—I, ara, vina, Tom. Vina, maco, vina. Té; tot això és per tu, que t'ho has ben guanyat.

—Què li dóna?

—Mitja lliura de bombons de xocolata. Ha treballat i just és que cobri. Avui tot es compra, Laureta, tot. Fins l'amor.

—Vol dir?

—No ho dubti. Per cert que, si vostè no s'hagués d'enfadat...

—No, home, no; ja sap que jo no m'enfado mai.

—Doncs... si em fes l'honor d'acceptar aquest humil record meu...

El senyor Farriols descloué un estotx i em va deixar com qui veu visions. Dins de la pulcra capseta es destacaven els tornassols de dotze magnífiques perles grosses i botarudes com sigrons del saüc. No sabia què fer. La situació era bon xic compromesa, però com que el present era realment temptador, el vaig acceptar disposada a desafiar les conseqüències que aquella ofrena podés portar.

—Es molt amable, senyor Farriols. Li quedo agraïdíssima.

L'home, cregué arribat el moment oportú d'enfocar claramente la qüestió i decidí, insinuat:

—En aquest moment, sóc l'home més feliç del món.

—De debò?

—Li juro.

—Bé, per jurar-m'ho, no cal agafar-me per la cintura, senyor Farriols.

—Es que, Laureta!... jo... vostè... Que ditxosos seriem, Laura!

—Prou. No ho dubto pas.

—Escolti, reina...

—Ui, ui!... no tan amunt, senyor Farriols!

—Més, molt més! Reina, àngel, divinitat!...

—No; si em refereixo a la seva mà, que puja massa amunt per sota la faldilla.

—Ja que ha acceptat el meu present, Laura, hauré jo d'ésser menys que una bèstia?

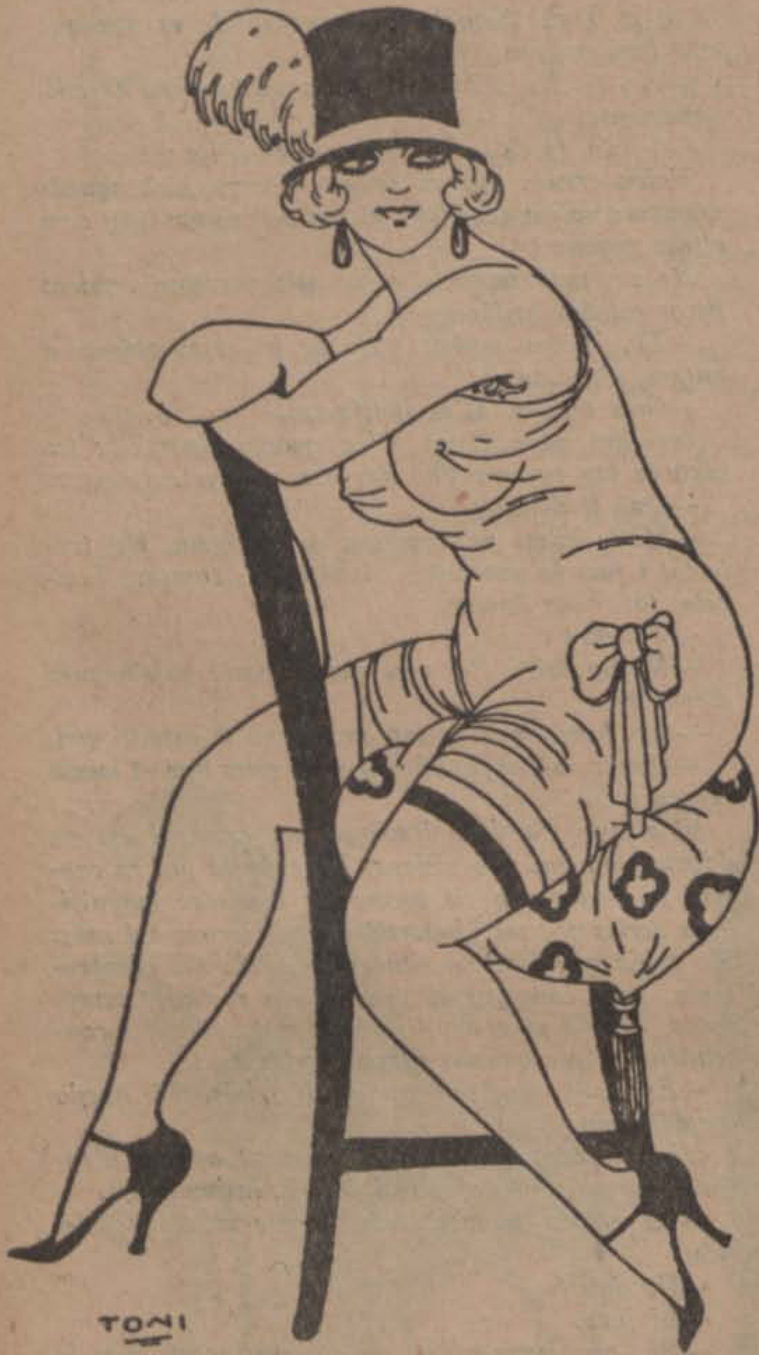
Miri el Tom, que satisfet amb els bombons! Són en paga d'uns minuts d'amor! No puc aspirar a ésser quan menys... com el Tom i la Lili?

—Fill... no sé... demana unes coses vostè també...

—Laura!... Laura!...

—En fi, provarem: "Tom! Mira si et veus en cor de complaure al senyor!"

El senyor Farriols mai més em va parlar d'amor.

—Ja és una cosa ben estranya el què a mi em passa: tots els homes els trobo curts de geni.

LES MINYONES INEXPERTES

A certa fonda d'un poblet de la costa brava hi arribaren dos viatjants catalans que feien sempre plegats quasi tots els recorreguts. L'un es deia Quimet i venia articles d'alumini, i l'altre Sebastià, i la seva especialitat eren els gèneres de llana i de cotó. S'apreciaven molt i tant anaven plegats per visitar a la clientella, com per anar a jugar a la manilla, com per altres jocs menys inofensius.

Quan arribaren a la esmentada fonda, aviat es

pogueren donar compte de què tenien feina tallada si volien dedicar-s'hi. En efecte, l'hostal estava servit per dues raspetes, germanes, que no arribaven als vint anys i eren enjogassades, alegres i semblaven fàciles de conseguir. La més gran es deia Mercè i la petita Pepeta. Totes dues eren bufonetes i mereixien que s'hi passés l'estona.

Com que en Quimet i en Sebastià aviat es posaven d'acord es tractés de lo que es tractés, decidiren que En Quimet "treballaria" a la Mercè, i En Sebastià a la Pepeta. Completaren el seu plan de campanya i donaren començament a l'ofensiva així que se'ls hi va presentar l'ocasió.

Quasi creiem innecessari consignar que els dos viatjants varen sortir triomfants del doble assalt emprès. Eren joves, anaven ben abillats, no els hi mancava tipó ni "làbia", i era natural que la Mercè i la Pepeta no refusessin les seves carícies.

A la nit següent a la seva arribada, es va consumir el fet, i cap a mitja nit, En Sebastià i En Quimet, de retorn de la seva amorosa excursió, es trobaren a la cambra que els hi havien donat.

Dels llavis d'ambdós companys sortí la mateixa pregunta:

—Com ha anat això, noi?

Cadascú explicà la seva aventura amb tots els pèls i senyals, descrivint formes, paraules, actituds amb una minuciositat digna d'una novella de la nostra Laureta.

Mentrestant, la Pepeta i la Mercè, que sens dubte havien sentit les remors de la conversa dels dos viatjants, es veu que tingueren curiositat per saber lo què deien, i abandonant les respectives cambres, anaren a la porta d'ells i es posaren a mirar pel forat del pany.

—Saps què penso? — digué de prompte, amb veu molt baixa En Sebastià, al seu company de viatge i d'aventures.

—Què?

—Que això no estaria de més... Tota precaució és poca, en aquests temps...

I mostrà al seu company un magnífic irrigador que portava sempre a la maleta.

—Sí... No estaria malament, — respongué En Quimet—. Vinga.

Aquell artefacte es veu que era absolutament desconegut per les dues noies, puix en veure a En Sebastià que anava a començar la feina, va dir la Mercè:

—I ara! Per què ho deuen fer això?

I la Pepeta contestà, amb aire de suficiència:

—Mira que n'ets de tonta! Com que han gastat les provisions, tornen a carregar, dona!

Van Bolla.

C. Argelaguer

— Ramonet, corre, que m'ha picat una vespa i em sembla que tinc febre!
 — No ho dubtis pas que en tens! Mira com ha pujat el termòmetre!

—Consti, Lluís, que això és una traïdoria!
 —O'equivoca, Adelina; això és un petó.

ALS ENCANTS

CADA divendres al matí, el senyor Colomer, antic corredor de formatges de bola que avui va tirant del cuponèt, se'n va a donar un tom pels Encants. A ell li agrada molt comprar gangues. Un dia compareix a casa amb un tinter antic, un altre amb una làmpara, un altre amb un pany... Es veritat que molts cops, lo què hi porta no fa cap falta, empro, la seva dona, el deixa fer, opinant amb raó que mentre s'entreté amb això no pensa en malgastar diners amb altres coses que li resultarien menys profitoses.

L'altre dia, el senyor Colomer es deturà davant d'una parada.

—Mestre! — va fer—. Quan ne vol d'aquella "rinconera"?

—Dotze pessetes, l'últim.

—No farem res. Es molt cara. Vos en dono un nap.

—I ara! Què s'ha pensat? Que es creu que robem les coses, els que venem als Encants?

El senyor Colomer se n'anà passejant, quasi sense respondre, però, al cap d'una estona, tornà a passar per davant de la parada.

—Veieu? — va dir al venedor—. No m'heu volgut vendre aquella "rinconera" i encara està allà. Heu perdut un nap.

—I què? — respongué el venedor tot enfutimat—. Que es pensa que no menjaré avui, per això? Aquí on me veu, encara que vagi brut i sigui pobre, el seu nap jo me'l passo pel... cap d'avall de l'esquena!

F. Orrolla

EL CREDIT

DISMINUIT de cinc kilos, groc, les galtes enfonsades i la roba feta una calamitat tornà a Girona l'hereu del senyor Bartomeu, que l'havia enviat a la Ciutat Comtal, finits els seus estudis, amb quinze mil pessetes per a que s'establís.

El xicot havia triat per establiment un bar del carrer de la Unió, on hi deixava set o vuit pessetes diàries en aperitius, cafès i conyacs, i com que per aquells indrets abundaven molt les nenes maques, no trigà en quedar-se sense un clau.

—Ximple! Poca-solta! Imbècil! — rugia el senyor Bartomeu—. Portar aquesta vida! I jo que quan vas marxar no et vaig recomanar altra cosa sinó que t'esforcessis per fer-te un crèdit...

—Oh! Això, papà... ja ho vaig aconseguir — respongué el fill pròdig—. Allà baix he quedat a deure més de quatre cents duros...

Bar Beta

—Vol els pantalons, senyoreta?
 —No. Avui vaig al cine.

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA. MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barridors lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», obrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

EL BANYISTA LASCIU

ERA el boxejador més popular de la temporada. Les dones, de la mena que fossin, es morien per ell. Realment, tenia una figura arrogant, com de gladiador romà, i, en canvi, la seva cara era dolça, tranquil·la, serena, com la d'un gran infant...

Tenint en compte totes aquestes circumstàncies, calculin quina emoció va causar la seva aparició a la platja de Caldetes, on aquell estiu s'havia congregat lo bo i millor de l'aristocràcia.

Una multitud femenina seguia sempre al boxejador, que, darrerament, havia pres el costum d'assentar-se a la platja de bon matí a pendre banys de sol.

—Quina sortida que té entre les dones aquest xicot! — deia una tarda el gerent del balneari a un famós pintor que hi estiuejava.

—Que si en té? Miri: així que surt a la platja, ja comencen a obrir-se totes les ostres!

FAR BALÀ

•••

EL «BURRICIEGO»

POCA vergonya, indecent, sàtir! — cridà donya Calamanda, en atrapar el seu marit ficant mà a les anques de la revinguda minyona.

Però, ell, que ja està curat d'espants, replicà, amb la major naturalitat:

—Vatualisto! I és veritat! Ai batua! Mira, noia, sóc tan miope, que m'havia cregut que érets tu i no la minyona!

FALET.

LA CRISI DE L'HABITACIO

Es inútil, Martí, que vostè insisteixi. Mentre no em porti el contracte del pis, jo no li concedeixo la mà de la meua filla.

Així parlava el pare de la Tomaseta al seu promès, un xicot manyà, treballador i de molts bons portaments que s'aferrava en obtenir el desitjat "sí".

—Però no sigui així! Entre el seu consentiment i el nostre casament passaran dies, i durant aquests joestic segur de trobar el pis que ens fa falta...

—Ja li he dit que jo no vull que els prometatges s'eternitzin. Vostè vol la meua filla? Sí. Ella hi ve bé? També. A mi vostè m'agrada? Conforme. Trobi un pis, i de cap al casori s'ha dit.

Davant d'aquella decisió tan ferma, En Martí sortí a cercar pis amb més rapidesa que si s'hagués tractat d'anar a buscar la llevadora. L'endemà, tornava a cà la seva estimada amb un aire triomfant.

—Que ja té pis?

—Sí, senyor. Carrer de les Candeles, número tres cents vint, tercer, primera.

—Vostè és un prodigi! I com se les ha arreglat?

—Miri, sort que un té. La mestressa és vídua i jove. N'hi havien més de vint que pretenien el pis. Jo l'he conxivat, aquesta tarda hem anat al cine, d'allí a cà'n Verdura i hem quedat que el pis era per mi!

—Dongui'm aquests cinc!

L'endemà, En Martí tornava a cà'l seu futur sogre.

—Que ja porta el contracte? — interrogà el pare de la Tomaseta, tement que tot se n'hagués anat en orris.

—Sí, senyor. Però vinc a dir-li que ja no em caso amb la Tomaseta...

—Què diu, sant cristià? Ara que ja té pis?

—Sí, senyor, ara que ja tinc pis. La mestressa, per donar-me'l, m'ha exigit que em casés amb ella...

B. Orrango

EL REEMBORS

DURANT la seva joventut, En Manel havia fet de tot: descarregador al moll, venedor de anillos de goma para sujetar el vari-laje del paraguas, esquilador de gossos, comissionista de taps de suro i andador d'una germandat. Mes en cap d'aquests oficis l'home es pogué guanyar la vida i un dia, desesperat, va emigrar cap a Constantinobla, on va portar una existència tan misera com a Barcelona.

Després d'haver tocat una pila de tecles, li proposaren un càrrec de confiança però que exigia un gros sacrifici: a l'harem imperial hi mancava un eunuc. En Manel acceptà, sometent-se de seguida al radical tractament imposat a aquesta mena de servidors.

Mes estava vist que el nostre heroi estava de desgràcia. A l'harem passaren uns tripijocs entre la favorita i una esclava, i com que En Manel era el darrer criat que havia entrat a formar part del servei de l'harem, li donaren les culpes a ell i pocs dies després d'ocupar el càrrec un soldat anà a comunicar-li que el Soldà havia determinat prescindir dels seus serveis.

Quan En Manel rebé la nova esclatà en una profunda desesperació.

—Es a dir que després d'haver-me exigit un sacrifici tan gros, ara em treuen? A això, no hi ha dret. Almenys poguessin reemborsar-me!...

Ali Mhenta

•••

LA EXPIACIO

GUANYAVA seixanta duros en una botiga de teixits de la Ronda de Sant Pere i tenia vint-i-dos anys. Es deia Patrici i era tímid i irresolut com una nena de vuit.

Els dissabtes s'acontentava en anar al cine i els diumenges a la tarda, la seva única distracció era una societat de ball, on passava l'estona fent broma amb les noies. Broma de bona fe, perquè En Patrici era un xicot de principis i incapaç de mancar al respecte a cap noia.

Quan els companys parlaven d'anar a algun music-hall, o a ballar a un cafè de cambres, o a fer una visita a cà la senyora Emilia, En Patrici quasi es ruboritzava i fugia d'ells, pretextant que tenia mal de cap. I no és que el xicot fos de fusta, no, sinó que tenia una por cervical a les conseqüències d'aitals aventures.

Tenint en compte lo que acabem d'exposar, no té res d'extraordinari que En Patrici s'encaterinés amb la primera noia que va respondre amb una rialleta a les seves paraules. Era una bona xicota. Es deia Carmeta i vivia amb els seus pares al carrer de Sant Pere més Baix. El casament es va arreglar en poques setmanes i per fi, En Patrici pogué conèixer els plaers inefables del veritable amor...

Mes, ai! que en aquest món, la felicitat del

matrimoni es veu torbada molts cops per la puja de les subsistències, l'augment de la cèdula i altres romansos per l'istil, i el pobre Patrici, amb seixanta duros, suava més que un negre per poder viure. Ell que abans de casar-se es mostrava tan acèrrim partidari del matrimoni, ara en deia pestes.

—Sí, noi, sí! — exclamava un dia parlant amb el mosso de la botiga—. El matrimoni és una expiació: és el càstig de l'home que vol apaivagar la seva set de femella...

Fi Blada

•••

UN CRIAT BEN DISCRET

EN Jané tenia un criat, En Cisco, que era un veritable model de correcció, discreció i mà esquerra. Cosa que es confiés a ell, per difícil que fos, cosa que sortia a les mil meravelles.

L'home se l'estimava com si fos de la família. Li donava tota roba vella que li quedava, no li regatejava mai un duro i procurava que estés content.

Un matí, En Jané el cridà:

—Cisco — li digué—. Aquesta tarda em convidria que no es descuidés cap detall del saló. Tinc una reunió de concell d'administració i com que són uns senyors que no han estat mai a casa, voldria que s'emportessin una impressió millorable.

—Estigui tranquil, senyoret, que res hi mancarà.

—No et moguis de casa en tota la tarda, per si necessito quelcom.

—Es que... — mormolà En Cisco—, si el senyoret em permetés...

—Què?

—Voldria, ja que han de venir aquests senyors, anar-me a tallar els cabells... Els duc massa llargs, i si s'hi fixen, farà mal efecte...

—Tens raó — va respondre En Janer, satisfet de la pulcritud del seu criat—. Després que aquests senyors arriben, pregunta'm si necessito quelcom i si no em fas falta, te'n vas.

—Està bé, senyoret.

A l'hora convinguda, arribaren, greus i seriosos, els companys de Concell d'Administració d'En Janer. Entraren al saló, s'assentaren, començaren a discutir...

I en aquell moment, En Cisco, amb una prosopopeia quasi de protocol tragué el cap per la porta i mormolà:

—Senyoret...

—Què vols?

—Senyoret... Em permet que vagi a que em tallin allò?

Kar Teret

Conte prestat del número passat:

Espiritisme

Un succés de "La Noche":

"Ayer tarde, en la calle de Claris, cruce con la de Caspe, el carro de industria núm. 2,107 atropelló a Teodora Sans, de 60 años de edad, y a Encarnación Gutiérrez, de 75 años, que llevaba en brazos un hijo suyo de 3 meses de edad.

Veu's aquí que una senyora de 75 anys té un fill de tres mesos. Ja és curiós, ja!

***

Rètol que hem vist en una valla de Sant Adrià del Besós: "Bòvila El Submarino".

Que pot ésser ara fan submarins de maons i guix a Sant Adrià?

***

Un telegrama de la "Agencia Havas": "Bruselas. — El rey llamó ayer a Palacio al conde Kint de Doodebeke, presidente del Senado, y al señor Brunet, presidente de la Cámara, personalidades a quienes el soberano consulta tradicionalmente cada vez que se produce una crisis gubernamental".

Brunet? Brunet? Volen jugar-se un peix que es tracta d'algun parent de la nostra Laura?

***

Anuncis que hem pescat, tots seguits, en una sola plana de "La Vanguardia":

"PRESTO DINERO de 60 a 80 ctm. con plato movable". Quina classe de diner és aquest, de 60 a 80 ctm.? No es tractarà pas de la nova moneda de *cupro níquel*?

"SIERRA CINTA 500 p. entrada y 250 c. mes." De manera que 500 peles d'entrada i 250 cada mes? Quina serra més cara!

"COMPRARIA AUTO completo de ocasión hasta 800 pesetas."

Un auto 800 peles? Com no sigui un auto judicial!

"PARTICULAR COMPRARIA de ocasión."

Aquest senyor que desitja comprar un particular d'ocasió em sembla que no podrà pas fer fira.

"COMPRO TERRENOS, cajas viejas propias para embalar maderas."

Terrenys i caixes velles són dues coses que lliguen...

"LECHERIA como apoderado señores de fuera, de 50 a 100,000 duros, entre Muntaner, Pelayo, Plaza Urquinaona, Zaragoza y Mallorca. Se desea saber calle, número y precio, con su renta líquida. De puertas a fuera, iré a verlas y si veo que pueden convenir iré al mismo dueño. Reserva absoluta."

Una vaqueria de 50 a 100 mil duros? Recristina! Ni a la terra del dolar!

"COMPRO 3 CASAS perro perdiguero color rubio. lleva placa en la que se lee Torreblanca."
Tres cases i un gos? Oferim el gos a qui ho esbrini.

CORREU SECRET

P. Primavera. Es molt fluix. — Nas de lluna. Es més brut que una grulla. — Pap. A Llona. Es molt deficient. — L'hereu Pacific. Aquesta vegada no farem res. — Fra Aussem Tarot. Serà publicat, no mancava més! Ja sap que se l'aprecia i se'l distingeix. — Bal Dufa. Un altre dia serà. — F. Orrolla. No és molt nou, però anirem fent. — Toni. Mare de Déu, quina frescor! En fi: ja està ben bo? Doncs, disfruti ara que és jove!

—Estàs cansada? Haguessis fet com jo que he pres una toma d'EROTYL!

Erotyl: és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

Com preveiem tots, l'estrena de "Per la Glòria" a l'Espanyol, fou un èxitàs, i el nostre "Amichatis" ha pogut novament gaudir la mel del triomf.

Ara va bé, noi!

Jo desitjo de tot cor que durí força al cartell i que l'èxit sigui Gloria de peles i de llorers, puix si aquests són agradables, quasi ho són més els calers.

o o o

No ens havien enredat els que deien que "Napoleónicas" era una cosa grossa. A l'"Olympia" fan calderada cada dia, encara que la butaca valgui set peles.

I després parlen de la crisi del teatre!

Vinga, senyors empresaris, deu obres que estiguin bé i veureu que no hi ha crisi quan es fan coses d'"olé". Sobretot si hi han xicotes que tinguin un bon cendrer i que aixequin l'entusiasme en les files del jovent.

o o o

L'altre dia, parlant d'un sucès, un diari de la nit, referint-se al conductor del tramvia, en deia el "Wasserman".

No, senyor. El conductor de tramvia, en anglès se'n diu "Watman".

Sens dubte que el que va escriure la noticieta en qüestió recordava vagament

allò de la reacció de Wassermann, que a vegades tanta preocupació causa als que anant de burilla reben un jorn del carpó.

o o o

Al "Victoria" ha debutat finalment la Musidora, aquella dama que va portar per primer cop a Barcelona en Ferran Bayés, i que només va treballar una nit al "Palace" perquè la concurrència la va trobar un xic massa amiga de la verdura.

Però ara la noia ja fa més bondat i cada vetllada recull un grapat d'ovacions sinceres del públic trempat.

o o o

Aviat tornarem a veure a la exquisida Mado Minty, que tants duros ens costava quan actuava al "Palace", puix en sortir havíem de recórrer a una nena d'aquelles del carrer d'en Ginjol.

El miracle l'ha realitzat la empresa de "Eldorado", que, mentre arriba la esperitual Mado, ens ha servit un menú de "gourmet": en Ramper, la Méndez i la Ivonne George, una francesa d'allò més quitlla a qui tinguérem ocasió d'interviuar l'altra nit. Ens va declarar que li agrada molt la nostra terra i que pensa estar-hi molt temps.

Si el català li agrada, jo li puc ensenyar, ja ho sap, gentil Ivonne, de mi pot disposar. Que ensenyar-li la llengua força m'ha de agradar i en aquest art sóc mestre, com li puc demostrar.

o o o

Ja ho veuen. Els uruguais, campions del món, han vingut a Barcelona carregats de glòria i se'n tornen carregats amb un cabacet, vençuts pels nostres equipiers com si fossin un vulgar primer equip del grup B. Fins l'Europa hi ha empatat!

Amb lo que es demostra molt palesament que a la nostra terra n'anem sapiguent i que en les pilotes el mingo posem.

o o o

Al "Pompeya", la Bella Dorita, cada dia més guapa, fa vodevil i no cal que els hi diem que hi va la mar de concurrència.

Naturalment, no passa dia que no la visiti un autor oferint-li un quadret escrit expressament per ella.

Dorita encisera, si ara tot seguit vol posar un gran quadre, jo ja el tinc escrit i, si vol, puc fer-n'hi, també, un de petit.

o o o

Al "Folies Bergère" hi treballen dues noies que es diuen les germanes Safo.

Ninetes, no gasteu bromes, que os pendran pel què no sou, i quan se somnia truites, després cap corrido es mou.

L'Afarta Pobres.

APOLO CONCERT

Marqués del Duero, 57-Tel. 5326 A
50 elegantes artistas 50
30 tanguistas 30

Éxito de las simpáticas rumbistas
SIRIA : LOLA MONTIEL : ROSALES

Templo de la alegría y del buen humor

EDEN CONCERT

Music-hall de primer ordre
Éxit de les estrelles

TERESA DE ÁVILA : MARY ESTHER
GERMANES GIMENO

Aviat sensacionals debuts

LA BUENA SOMBRA

Cabaret de primer ordre
Ginjol, 3 (Plassa Teatre)
Direcció artística: J. COMPANY
60 tanguistes 60 - 20 cambres 20
Orquestra American Jazz-Band Clottes
Restaurant econòmic a la carta

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbatú, 27
Aiguasor

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonès

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat

Calefacció central a les dues cases   Habitacions a 5 pessetes

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y ÚNICA CASA

EN GOMAS HIGIÉNICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO PTAS. 050 CAS

L. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

Hotel Restaurant CASA JUAN

Pensión con desayuno 12 pesetas
Gran confort

Rambla Sta. Mónica, 21-23   Teléf. 2372 A

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110
GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...!
Passau per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany! adquiriu un salvavidas per no anar a fons! Lavatges per a després del bany. Casa de curació dels que ensopaguen. Polvos per matar les cabres de gotse potes.

CABRES! Si en teniu i voleu que fugin esverades comsi veïssin el llop, compreu la **Loción Ladil** que la trobareu per **DOS PESSETES** al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

EL CANTÁBRICO

OSTRAS Y MARISCOS
- FILL'S DE C. BADIA -

CALLE SANTA ANA 11-13
TELEFONO A-4222

SARNA (RONYA)

El cura en deu minuts amb el **SULFURETO CABALLERO**
Comte de l'Assalt, 86 i centres d'espectacles. **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de afecciones de las vias génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

S'ha posat a la venda

el sisè fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i expontani con la formosíssima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el sisè fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

SOLEDADES

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats, i en el tercer, quart, quint i sisè es completa la magistral concepció, oferint un seguit d'exemples per a iniciar-se en els camins de l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.

Charge loguer — 1911 —

—Avui m'he convençut de què el meu "novio" és més elegant que tots els meus coneguts.
Porta uns calçotets de seda, més bufons!